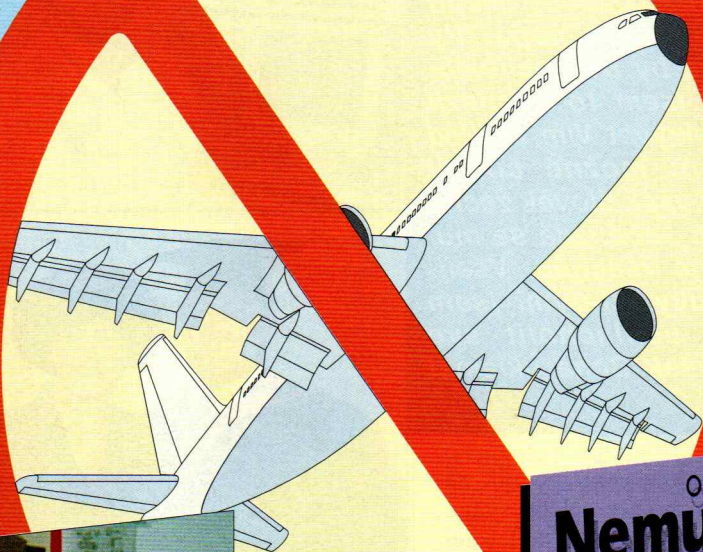

HLAS

Nemůžeš jen
tak zmizet
strana 2

Ted' už to vím
strana 5

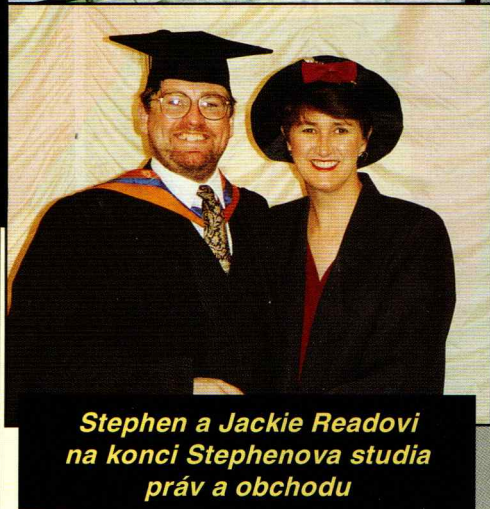
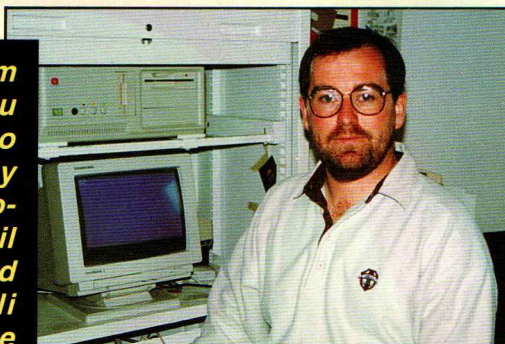
Nemůžeš jen tak zmizet

Stephen Read
Peterborough, Anglie

Hospodářské oživení během 80. let mi pomohlo k úspěchu v podnikání. Způsoby mého podnikání však nepatřily k těm, které by Bůh schvaloval. Věděl jsem to a snažil jsem se to skrývat. Víím, že před Bohem není možné cokoli skrýt, když však člověk začne klamat sám sebe, zdá se mu, že je možné všechno. Všelijaké výmluvy, kterými jsem se snažil uchlácholit své svědomí, však Boha oklamat nemohly.

Roku 1988 jsem vlastnil podnik na export a import zboží z celého světa. Měl jsem dobré postavení a byl jsem oblíbený ve společnosti. Do politického života jsem vstoupil členstvím v místní Obchodní a průmyslové komoře a o rok později jsem se stal jejím výkonným ředitelem – jedním z devadesáti čtyř v naší zemi, přičemž jsem byl o několik desítek let mladší, než většina mých kolegů. Popravdě řečeno mi rychlý úspěch brzy stoupl do hlavy.

Abych mohl nastoupit na místo ředitele komory, musel jsem svůj podnik prodat. Měl jsem za to, že jsem už našel kupce, a přestože jsem stále ještě splá-

**Stephen a Jackie Readovi
na konci Stephenova studia
práv a obchodu**

cel půjčku na dům, vyplatil jsem ze svých posledních peněz pohledávky věřitelům svého podniku. Prodej firmy se však táhl velmi dlouho, a celá záležitost skončila výhružnými dopisy, které mohly zničit mou kariéru.

Bez toho, že bych o tom něco řekl své ženě, vzal jsem z pokladny Obchodní komory skoro 3000 liber. „Jenom si ty peníze půjčím,“ říkal jsem si, „a vrátím je dřív, než si někdo všimne, že chybí“. Ve stejné době se začaly hromadit problémy i doma. S mojí ženou Jackie jsme si byli stále vzdálenější, navíc naše mladší dcera procházela obdobím dospívání a pro nás oba to bylo hodně těžké. Naše starší dcera odešla z domova a já sám jsem měl milenkou. Důsledkem toho všeho bylo odcizení mezi mnou a těmi, které jsem měl rád.

Když jsem se vrátil z dovolené, zjistil jsem, že se o chybějících penězích už ví. Pár dní jsem se tvářil, že se mě to netýká. Neviděl jsem žádné východisko a rozhodl jsem se to celé nějak skončit. Cestou domů jsem si na dálnici pohrával s myšlenkou na sebevraždu, když mi jakýsi vnitřní hlas řekl: „Mohl bys tak připravit o život nejen sebe, ale zabít při tom i někoho jiného. Život už by mu nikdo nevrátil.“ Pevněji jsem sevřel volant. V uších mi hučelo. Zpomalil jsem, vystrašený každým policijním autem, které jsem cestou potkal.

Mojí další myšlenkou bylo zmizet. Zastavil jsem se doma; Jackie tam nebyla. Vzal jsem si nějaké oblečení a pas a odejel do Londýna na letiště. Tam jsem si koupil letenku do New Yorku. Můj život byl v troskách – ukradl jsem peníze, podváděl svou ženu, odešel od své rodiny a opustil církev, kam jsem patřil. Ano, považoval jsem se za křesťana – ale na takové věci teď nebyl čas. Vše, na čem záleželo, bylo přežít.

O půlnoci jsme přistáli v New Yorku. Na obchodní vízum v mém pasu jsem tu mohl zůstat legálně tři měsíce. Ze tří set dolarů, které jsem měl s sebou, jsem první noc utratil 75 dolarů za hotel, který jsem našel ve městě. Mezi dvěstěpadesáti miliony Američanů jsem

znal pouze jednoho, a tak jsem se rozhodl, že ho vyhledám. Bydlel v Denveru, ve státu Colorado.

Když jsem přijel do Denveru, zjistil jsem, že se odtamtud přestěhoval. Podařilo se mi najít jeho nové bydliště, ten večer však nebyl doma. Odhodlaný na něj počkat, jsem usnul na jeho verandě. Probudil jsem se v deset hodin, když mě tam našel. Měl za to, že jsem nějaký pobuda a chtěl mě vyhodit. Viděli jsme se naposledy před čtyřmi roky, a tak jsem mu všechno vysvětlil. Řekl mi, že se přestěhoval teprve nedávno a že dům, ve kterém dříve bydlel, je na dva měsíce prázdný. Mohl jsem tam zůstat a navíc mi půjčil svojí motorku.

Abych ukázal, že jsem mu vděčný, a zároveň ze zdvořilosti, jsem přikývl když mě pozval na nedělní shromáždění své církve. Bylo to ve veliké budově zhruba pro dva tisíce lidí. Řekl jsem jejich pastorovi, že tu nějakou dobu zůstanu, a že hledám nějakou práci.

Po bohoslužbách ke mně přišla vysoká, urostlá žena, s trochu pobledlou tváří a bystrýma očima. Ptala se mě, jestli bych zvládl práci tesaře. Druhý den jsem se za ní vydal, rozhodnutý, že práci přijmu. Jojo, tak se jmenovala, byla opuštěná matka, tak kolem padesáti let. Před nedávnem podstoupila terapii proti rakovině. Jojo měla tři dcery. Dvě z nich zůstaly samy s dítětem, třetí žila s ní – trpěla cukrovkou, která jí připravila o zrak. Její starší syn byl po havárii na motorce, mladší žil na okraji společnosti, mezi lidmi na drogách. S Jojo bydlela také její teta Elena, postižená Alzheimerovou nemocí a také přítel jejich rodiny, rovněž osleplý z cukrovky, s nemocnými ledvinami, kardiostimulátorem a s rakovinou dásní. Říkal jsem si: „Kam jsem se to dostal?“

Asi po čtrnácti dnech mi Jojo vyprávěla, jak ji Bůh vzbudil toho rána, kdy jsme se poprvé setkali, a poslal jí do shromáždění, kam jsem přišel i já. Ona sama tam už šest týdnů nebyla. Bůh jí řekl, že tam potká někoho, komu má nabídnout práci. Ukázalo se, že jsem to byl já.

Při práci jsem začal víc přemýšlet o své rodině a o svojí křesťanské víře. Uvědomil jsem si, že jsem se vždy snažil zalíbit lidem, a ne Bohu. Věděl jsem jasně, že potřebuji naprostou změnu, úplný obrat. Už nebyl důvod něco si nalhávat. Rozhodl jsem se, že to s Bohem vezmu vážně. Vypořádat se s tím, co jsem natropil doma, bylo prvním krokem té změny. Pochyby, které mi v tom vždycky bránily, byly najednou pryč. Zcela vážně jsem se chtěl odevzdat Ježíši Kristu.

Problém byl v tom, že i kdybych se chtěl vrátit domů, neměl jsem peníze na letenku. Ani práce u Jojo nebyla placená tak, abych si ji mohl koupit. Tehdy jsem se dozvěděl, že můj známý, který žil v Anglii nedaleko od nás, je na čas v hotelu, vzdáleném tři míle. Jel jsem za ním a on mi nabídl, že mi zpáteční letenku zaplatí. Bůh znovu zasáhl v můj prospěch.

S Jackie jsem několikrát mluvil po telefonu. Upřímně řečeno, bylo těžké uvěřit, že chce, abych se vrátil. Namočil jsem jí do nechutné špíny, zničil jsem jí život, a přesto stála o to, abych se vrátil. Nechápal jsem to. Odlétal jsem zpátky tři měsíce po tom, co jsem zmizel. Vztah mezi námi se začal uzdravovat, nebylo to ale ze dne na den. Krátce po svém návratu jsem byl zatčen. Čtyři měsíce jsem byl na svobodě na kauci a během té doby jsem se musel vyrovnávat s důsledky toho, co jsem provedl.

Jackie toužila po tom, abych se usmířil s Bohem, ale já jsem stále vzdoroval a váhal. Vůbec jsem si nebyl jistý, že mi Bůh může odpustit. Věděl jsem, že ať se rozhodnu jakkoli, bude to rozhodnutí na celý život. Soud mě odsoudil k šesti měsícům vězení. Když jsem byl ve vězení dva měsíce, zemřela mi sestra, které bylo teprve třicet tři let. Cítil jsem se prázdny, přesto jsem se stále zdráhal cele se Kristu odevzdat. Jackie a můj syn Ben mě ve vězení pravidelně navštěvovali. Přátelé z křesťanského společenství byli vřelí a podrželi nás, ačkoli jsem se k nim nechoval dvakrát míle. Jsem vděčný zvláště za vytrvalost mojí ženy.

Po svém propuštění jsem znovu začal uvažovat o tom, co se svým životem. Nakonec jsem pochopil, že jediný způsob, jak mohu začít nový život, je činit pokání, přijít k Bohu a poprosit ho o odpuštění. Nakonec jsem poprosil o odpuštění i naše křesťanské přátele a také jsem jejich odpuštění přijal.

To se stalo v létě roku 1991. Náš vztah s Jackie je nyní lepší, než byl kdy předtím – upřímný a opravdový. Moje žena je mi nejlepším přítelem. Až tento článek vyjde, budu už mít za sebou poslední rok studií v oboru práv a obchodu.

Teď už nemám žádné pochyby o tom, že mě Bůh miluje a že za mě Ježíš prolil svou krev, aby mě usmířil s Otcem. Víím, že mu nikdy nebudu moci dostatečně vyjádřit svoji vděčnost. Víím, že mě nic nemůže odloučit od jeho lásky, že není nic, co by mi bránilo se k němu vždy znovu vracet. On je věrný a spravedlivý a odpouští naše hříchy. (1.Jan 1:9)

Stephen Read pracuje jako obchodní manažer a je tajemníkem skupiny FGBMFI v Peterborough. Se svou ženou Jackie mají tři děti.

TEĎ UŽ TO VÍM

Claude Jalbert
St. Bruno, Quebec

V sedmnácti jsem odešel z domova a od té doby jsem žil v drsném světě. V podnikání jsem zažíval stres, boje a těžkosti. Unavený, neschopný to už déle snášet, jsem začal pít, jen abych mohl v noci spát.

SUZANNE: Každý den jsem hlídala hodiny, abych byla připravená, až se bude Claude vracet z práce domů. Podle toho, jak vypadal, jsem musela uklidnit děti, aby ho nerušily a neobtěžovaly. Došlo to tak daleko, že ani nemohl spát a ve spánku se nervozně třásl. Vážně jsem se o něj bála.

Můj bratr měl srdeční infarkt a já jsem měla strach, aby se to samé nepřihodilo mému muži. V bezradnosti jsem se za něj začala modlit. V té době jsem ještě nežila křesťansky, byla jsem však vchovaná v Boží bázni, protože moje maminka byla oddaná katolíčkou. Bylo potřeba něco změnit; Claude už dál nemohl žít takovým způsobem – nevydržel by to. Naše finanční situace nebyla dobrá a Claude měl potíže se svým obchodním partnerem. Navíc jsme si my dva nebyli schopni o tom všem vážně promluvit.

CLAUDE: V takovém stresu už jsem dál nemohl pokračovat v práci. Bylo toho na mě najednou moc. Jed-

nou v noci jsem zase nemohl spát, vzduch se mi zdál k zalknutí. Myslel jsem si, že topení špatně funguje a tak jsem šel spát dolů, do synova pokoje, kde bylo chladněji. Když jsem se příštího rána vzbudil, našel jsem na nočním stolku Bibli. Překvapilo mě, že máme něco takového doma. Namátkou jsem knihu otevřel a začal číst. Jedna věta se mi tam zdála zvlášť důležitá a tak jsem si ji zapsal do svého diáře. Byl jsem překvapen, že slova napsaná před dvěma tisíci roky by mohla být tak současná. Četl jsem dál a uvažoval o všem, co v té knize stálo. Suzanne se tomu divila a bála se, aby se ze mě nestal náboženský fanatik.

Několik dní poté, co jsem Bibli objevil, jsem seděl ve svém pokoji a potichu řekl: „Bože, dvačtyřicet let jsem dělal všechno po svém. Jsem úplně vyčerpaný. Potřebuju spát, potřebuju si srovnat v hlavě svoje myšlenky, nechci už pít před spaním a budit se pak s bolestmi hlavy. Vezmi si můj život a udělej s ním, co chceš.“ Pak jsem usnul.

Druhý den jsem měl úspěch v jednání se svými obchodními partnery. Po cestě domů jsem koupil láhev vína. Při večeři jsem ji otevřel, napil jsem se a zjistil, že to víno není dobré.

Claude a Suzanne Jalbertovi

Suzanne je ochutnala a nic špatného na něm nenašla. Já jsem je ale nemohl pít. O několik dní později jsme se při cestě za nákupy zastavili v restauraci na oběd. Poručil jsem si pivo, ale nechutnalo mi. Tehdy jsem si uvědomil, že od chvíle, kdy jsem se modlil, zmizely problémy se spaním a že už nemusím pít, abych usnul. I ta tíha neustálého stresu, která na mě dříve ležela, jakoby zmizela. V Matoušově evangeliu říká Ježíš, že ti,

kteří jsou unaveni a vláčí těžká břemena, mají přijít k němu a on jim dá odpočinek (Mat. 11:28). To se stalo mojí osobní zkušeností.

Postupně jsem začal chápat, že Bůh je doopravdy živý. Kdykoli jsem si v Bibli četl, nacházel jsem tam odpovědi na své otázky. Přesto byl můj přístup stále spíše filosofický. O mnohých věcech jsem diskutoval s Johnem, bratrem své ženy. Je to křesťan, a na mé námitky odpovídal: „Nerozumíš, protože jsi do svého života ještě nepozval Ježíše.“ Musel jsem to slyšet ještě několikrát, abych pochopil, že potřebuji učinit krok k Bohu. (Mat 11:12)

V té době jsem začal pracovat s Michaellem Allardem, rovněž křesťanem. Strávili jsme spolu hodně času na cestách a během té doby jsme hovořili o Bibli, nebo poslouchali kazety s vyučováním.

Michael mě pozval na oběd skupiny Obchodníků plného evangelia (FGBMFI). Na konci toho setkání byla výzva pro ty, kdo chtějí vydat svůj život Ježíši Kristu. Zvedl jsem se a pospíchal dopředu.

Když jsem tam stál a čekal, až se za mě pomodlí, přišla za mnou Suzanne, hlavně díky povzbuzení od Michaelovy ženy. To byla důležitá chvíle. Ten večer na mě mohla Suzanne vidět, že mám radost a že konečně zažívám pokoj, po všech svých obavách z budoucnosti. Toužila zažít to samé, co já. O týden později dala také ona svůj život Ježíši, na akci FGBMFI. Prosila Boha o znamení a koncem toho samého týdne přijala dar křtu v Duchu Svatém.

SUZANNE: Měla jsem radost z toho, co jsem viděla, když Claude odevzdal svůj život Ježíši. Už nebylo

třeba hlídat, kdy přijde domů, aby byl všude klid. Byl tichý a laskavý k dětem. Věděla jsem, že ho něco změnilo a chtěla jsem to také. Modlila jsem se a poprosila Ježíše, aby vešel do mého života a změnil mě – chtěla jsem žít s Bohem.

CLAUDE: Problémy v mém zaměstnání nezmizely všechny najednou; zvláště ne ty mezi mnou a mým společníkem. Snažil jsem se mu vysvětlit, co se to se mnou stalo, ale jeho to vůbec nezajímalo. Nakonec jsme se rozdělili, a já jsem začal podnikat sám. Nedlouho potom jsem zjistil, že se budu muset vypořádat s neodpuštěním vůči svému bývalému společníkovi, abych mohl žít v naprosté svobodě. V mém životě a dokonce i v mých snech byla stále hořkost pro to, co mi ten člověk způsobil. To jediné, co se s tím dalo udělat, bylo zajít za ním a poprosit ho, aby mi i on odpustil můj díl, kterým jsem k našim těžkostem přispěl já sám. Šli jsme za ním se Suzanne, a prožili jsme pak hluboký pokoj a pocit svobody. Kvůli ztrátám na investicích v předchozím podnikání jsme však přišli o všechn svůj majetek. Ale Bůh je věrný, a tak jsme v našem novém podnikání měli brzy úspěch.

SUZANNE: Dokonce i náš účetní byl překvapený, jak si naše nová společnost stojí po prvním roce podnikání. Bůh nám vynahradil vše, co jsme ztratili, protože jsme ho ctili.

CLAUDE: Už nechci dobývat svět. Trávím teď víc času se svojí rodinou. Je mi přednější než obchod. Další věc, která je pro mě důležitá a přinesla mi úlevu je, že vím, kam půjdu, až zemřu. Dříve jsem to prožíval jako člověk, který v úzkosti čeká na výsledek nějakého jednání a neví, jak to dopadne. Někteří lidé takhle žijí celý

život. Mám příležitost sdílet tyto věci se svými obchodními partnery, říci jim o tom, co dělá Bůh v mém životě a v mé práci. Pán Ježíš říká, že jsem teď Božím dítětem a je mi tedy jasné, že podle toho musím s lidmi i jednat.

SUZANNE: Vidím veliký rozdíl mezi tím, jak žijeme teď, a jak jsme žili dříve. Čtete si z Bible a povídáme si o Bohu, Ježíši a o Duchu Svatém společně s našimi dětmi, společně se modlíme. I děti se k sobě chovají jinak, než dřív; jsou citlivější, ochotné odpouštět a odpuštění přijmout. Děti se modlí třeba za těžkosti ve škole a za vztahy s učiteli, a viděly už zcela konkrétní odpovědi na své modlitby. Bůh nás mění a dává nám zcela nový pohled na svět kolem nás.

Claude Jalbert je obchodníkem a vlastní plnírnu lahví na destilovanou vodu. Je tajemníkem skupiny FG BMFI ve St. Hilaire, kde také slouží hudbou. Suzanne a Claude mají čtyři děti: Marii Soleii, Christiana, Francise a Sarah.

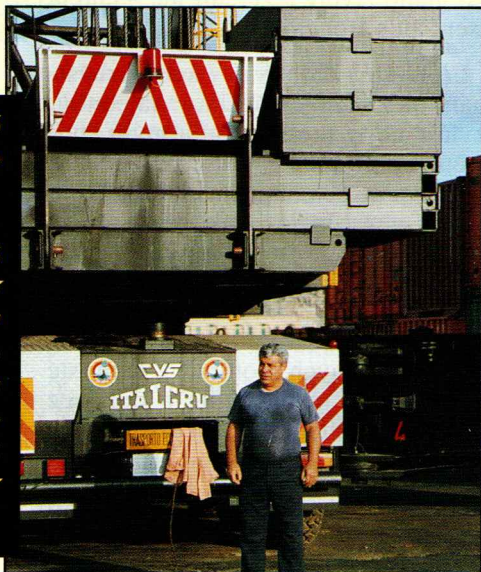
Křest v Duchu svatém

V některých příbězích publikovaných v tomto vydání časopisu HLAS se hovoří o křtu v Duchu svatém. Jde o biblickou zkušenost zaslíbenou následovníkům Ježíše Krista. Jejím účelem je obdařit toho, kdo jej přijme, mocí konat Boží vůli. Často se o něm hovoří v biblické knize Skutků apoštolských. Chcete-li se dozvědět více, spojte se s nejbližší skupinou FG BMFI (viz strana 18).

NAPROSTÁ ZMĚNA

Charles Turner
Malta

Na jaře roku 1991 se mojí ženě objevila na prsu bulka. Bála se rakoviny a neustále plakala. Šel jsem s ní za svým přítelem, lékařem. Ten člověk byl také členem místní modlitební skupiny a já jsem se musel smát, když se za mojí ženu během vyšetření modlil. Věděl jsem ale, že je to odborník a jeho péče o moji ženu na mě velmi zapůsobila. Vyšetření ukázalo, že moje žena je zdravá.

Pracoval jsem jako montér v dočích, kudy procházela spousta zboží. Co jsem potřeboval, to jsem tam ukradl. Když tam byla loď převážející auta, odmontoval jsem si pro svůj vůz co jsem chtěl, od reflektoru až po převodovku. Tak to šlo dlouhou dobu. Cítil jsem se jako chaplík, který se vyzná v tlačenici.

Vyrůstal jsem v katolické rodině a chodil jsem do kostela, jen aby se neřeklo. Malta je malý ostrov a pomluvy se tam rychle roznesou. Když nechodíte do kostela, lidé se to brzy dozvědí. Ve skutečnosti jsem měl čtyři bohy: whisky, politiku, erotické filmy a pornočasopisy. Pornografická literatura a filmy byly mým největším koníčkem. To pochopitelně vadilo mojí ženě.

Na Maltě je nesnadné politiku ignorovat. Já jsem byl ale politikou posedlý. Byl jsem náruživým příznivcem své politické strany, vždy připravený obhájit svůj názor třeba pěstmi.

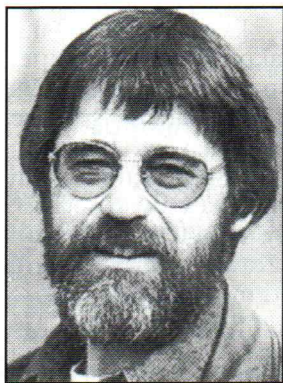
Rád jsem se napil, vypil jsem i láhev whisky denně. Zkoušel jsem s tím přestat, ale nešlo to. Doma jsem se ukázal málokdy a moje manželství bylo v troskách.

Toužil jsem po změně a tak jsem se jednou o samotě pomodlil: „Dávám ti své pití a ty mi prosím dej pít živé vody tvého Svatého Ducha.“ Od té doby jsem se už al-

pokračování na straně 10

Pokoj a vyrovnanost

Hubert a Stefan
Dalemansové
Schollbrunn, Německo

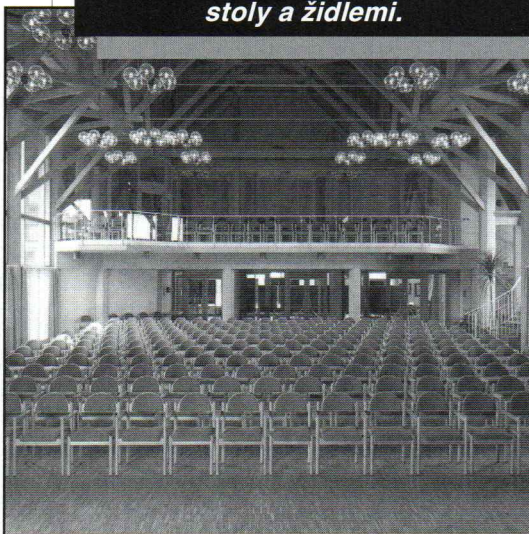
HUBERT DALEMANS: Před pětatřiceti lety jsem stál uprostřed několika tisíců lidí v holandském Haagu na shromáždění, které v Evropě pořádal jeden americký kazatel. Podium bylo tak daleko, že jsem toho člověka skoro ani neviděl. Davy lidí se vlnily za zpěvu písní, které jsem neznal. Přestože jsem příliš nerozuměl tomu, co se kolem mě děje, slova o Ježíši Kristu na mě hluboce zapůsobila.

Po tomto zážitku jsem se musel ptát sám sebe, jak je to s mým křesťanstvím, které spočívá pouze v tom, že chodím do kostela. Od té doby jsem v noci často nemohl spát a hlavou mi vířila slova písní, která jsem tehdy slyšel i to, co říkal ten kazatel. Spolu s mým přítelem, kterému se přihodilo to samé,

jsme se snažili porozumět tomu, co se s námi stalo a naše hovory nebraly konce.

Nakonec jsme došli k závěru, že jsme na tom velkém shromáždění zažili Boží přítomnost a že Ježíš chce, abychom mu vydali své životy. V modlitbě jsme tedy odevzdali Ježíši Kristu své životy. Od té doby se věci začaly měnit zcela nečekaným způsobem. Ježíš se stal tím, který mě vede a já se učím jej následovat. Bible říká, že kdo žije s Kristem, má život v hojnosti. Do dnešního dne je to pro mě důležitá a neměnná skutečnost.

**Hubert a Stefan Dalemansové
obchodují s konferenčními
stoly a židlemi.**

STEFAN DALEMANS: Vyrůstal jsem v křesťanské rodině a chození do kostela bylo součástí našeho způsobu života. Nás děti k tomu nemusel nikdo nutit – chodili jsme tam rádi. Nikdy jsem tedy nepochyboval o tom, že Bůh je. Když jsem začal chodit do školy, zjistil jsem, ke svému překvapení, že všichni lidé na tom v tomto ohledu nejsou stejně. Snažil jsem se tedy žít v obou světech současně. Cítil jsem, že nejde, aby se můj život dělil na dvě části – na všední život a křesťanskou víru. Báł jsem se, že moji přátelé zjistí, že jsem křesťan, a tak jsem to pečlivě skrýval.

Bylo smutné, že jsem až ve svých pětadvaceti letech pochopil, že pro Ježíše jsou důležité i moje všední starosti a problémy. Jeho láska ho stála život. Přišel, abych měl blízký a trvalý vztah k Bohu. Žil jsem tak skutečně? Jak hluboká byla moje víra? Při hledání odpovědi na tyto otázky jsem přišel na to, že vlastně Bohu nepatřím a že moje náboženství tedy postrádá smysl. Moje rozumové přesvědčení muselo přejít z hlavy do srdce. Pán Ježíš však vzal tento hřích, i všechny moje ostatní hříchy na kříž. Bůh se ke mně

sklonil a já jsem mu vydal celý svůj život, jeho každou část.

Konečně jsem tedy poznal, že život s Ježíšem nemá nic společného s upjatostí, pocitem odsouzení a nekonečným „musíš“ a „nesmíš“. Není nic, čím bych se u Boha zasloužil o to, abych byl v jeho očích spravedlivý – kvůli tomu poslal Ježíše. Teď zakouším osvobozující a radostné poznání, že mě Ježíš smířil s Bohem. Naučil jsem se Bohu děkovat i za věci, které mi nejsou nijak zvlášť příjemné. Vím totiž, že mi Ježíš dává vždy to nejlepší, a že se nikdy nesplete. Důvěřuji tedy Bohu, že se o mě postará v každé oblasti mého života a tak je pro něj můj život stále otevřený. Už nemám důvod svoje křesťanství skrývat – stalo se mojí radostí. ■

pokračování ze strany 8
NAPROSTÁ ZMĚNA
Charles Turner, Malta

koholu nedotkl. Bůh začal v mém životě jednat. Namísto zlodějny jsem pocítil touhu dávat tam, kde je to potřeba. Místo erotické literatury se věnuji Bibli. Na video teď natáčím svědectví lidí o tom, jak s nimi Bůh jedná.

Chodíme dům od domu, vyprávět lidem o Ježíšově lásce. Chodíme i do nemocnic. Viděli jsme, jak Bůh uzdravil lidi z jejich nemocí. Viděli jsme, jak je uzdravil vnitřně a dal jim nového ducha.

Moje žena, která dříve trpěla deprese, je z nich naprosto vysvobozená a konečně zažívá radost. Stejnou změnu prožily i naše dvě děti. Děkuji Bohu za to, jak změnil můj život. Mám touhu mu sloužit. ■

BIGBÍŤÁK

Jaroslav Sedláček
Třeboň, Česká republika

Haleluja.

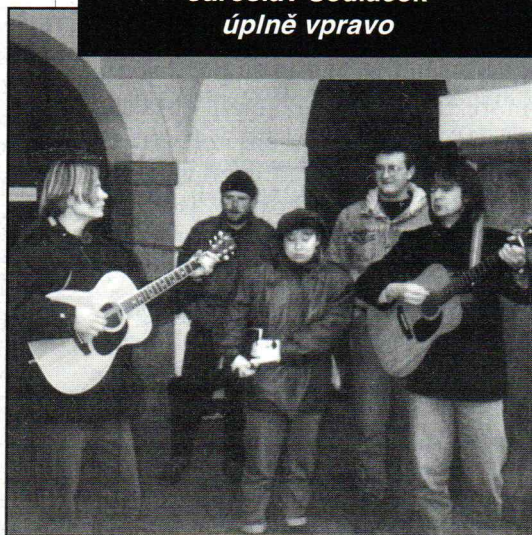
*Chvalte Boha v jeho svatyni,
chvalte ho i na obloze,
již sklenul svou mocí,
chvalte ho za jeho bohatýrské činy,
chvalte ho pro jeho
nesmírnou velikost!*

*Chvalte ho zvukem polnice,
chvalte ho harfou a kytarou,
chvalte ho bubnem a tancem,
chvalte ho strunami a flétnou,
chvalte ho zvučnými cymbály,
chvalte ho cymbály dunivými!
Všechno, co má dech,
ať chválí Hospodina!
Haleluja. (Žalm 150)*

Vyrůstal jsem v nevěřící rodině na jihu Čech ve městě Třeboni. O Bohu jsem do svých 16 let neslyšel. V dětství mě hodně ovlivnila hudba. Otec vystupoval na tanečních zábavách, kde zpíval a hrál na saxofon. Doma mi často pouštěl rockovou hudbu z konce 60. let. Hudba mě uchvátila natolik, že už ve 12 letech začala ovlivňovat můj život. Bylo mi moc líto, že jsem tu dobu konce 60. let nezažil. Rocková hudba mi v dobách minulého režimu

přinášela pocit svobody. Myslel jsem si, že pro hudbu budu žít celý život a že to je pro mě to nejlepší. V této dětské naivitě se stalo něco nečekaného. V 16 letech, jsem v Praze navštívil rockový festival, který byl pro mě v dobách komunismu opravdovým zážitkem, a cítil jsem se už jako opravdový „bigbíták“. V Praze jsem se setkal s lidmi, kteří se o mě a o mé kamarády postarali, když jsme neměli kde spát. Z těchto lidí se ale vyklubali znovuzrození křesťané a ještě k tomu bývalí hip-

Jaroslav Sedláček
úplně vpravo

pies. Tito lidé se znali s jedním z mých kamarádů, který byl se mnou na rockovém festivalu. Jejich vyprávění, jak Ježíš změnil jejich životy, jsem poslouchal s velkým zájmem a velmi to na mě zapůsobilo. Věděl jsem, že tohle je to pravé pro můj život: vydat se Ježíši a následovat Ho.

Asi 14 dní po tomto setkání jsem se v modlitbě vydal Ježíši. Bůh se mi dal poznat v době, když jsem hledal to, co mi mohl dát jedině On – pokoj, lásku, radost a trpělivost. To, co mi dávala hudba, alkohol nebo parta kamarádů, bylo vždy jen na chvíli, a později to pominulo. Sám jsem nedokázal milovat lidi, a i když jsem chtěl, nedokázal jsem být klidný. Svou mysl jsem často upínal k dalšímu víkend, kdy zase budu s partou na bigbeatu. Po víkendech jsem míval deprese z prázdnoty v duši. Dnes vím, že Pán Ježíš šel dobrovolně pro mé hříchy na kříž, zemřel, vstal z mrtvých a žije. Tím změnil můj život, sňal ze mne všechny hříchy a hodil je do moře zapomnění. Po mém obrácení přišlo neporozumění ze strany rodičů, a to mě odradilo od víry. Ale Ježíš byl věrný, i když já jsem byl nevěrný. Ačkoliv jsem ve svém srdci toužil po Bohu, postupně jsem se od něj víc a víc vzdaloval. Po roce jsem vězel už velmi hluboko v hříchu a znovu jsem volal k Bohu o pomoc. On mi odpustil a dal mi novou šanci začít sním opravdu žít.

V 18 letech jsem ukončil střední zemědělskou školu a jel jsem praco-

vat do Prahy. V Praze jsem navštěvoval Křesťanské společenství Maniny a učil jsem se žít s Bohem. Setkal jsem se tam také s lidmi, kteří mi dříve svědčili o Ježíši. Bůh začal tříbit můj charakter.

Po ukončení vojenské služby jsem hledal Boží vůli, pro svou další cestu životem. Tím místem se stala Biblická univerzita Harvest International Ministries v Kostelci nad Orlicí. Během dvou let které jsem strávil na universitě, jsem měl mnoho možností poznávat více osobu Pána Ježíše a učit se závislosti na Něm více než na lidech. Byla to také dobrá příležitost k milování druhých, takových jací jsou. Mohl jsem přijímat zdravé a vyvážené biblické učení, což bylo velmi důležité pro můj další život. Za co jsem Bohu také vděčný, je to, že Ho mohu chválit hrou na kytaru a zpěvem, často i na veřejnosti. Mohu vidět, že mi Bůh v této službě žehná a chtěl bych být, nejen hudbou, stále větším požehnáním pro druhé. Na závěr bych chtěl napsat, že modlitbou a studiem Bible získávám vnitřní sílu a stabilitu pro svůj život v tomto nepokojném světě a to je to co bych Ti milý čtenáři přál, najít jistotu v tom jediném pravém Bohu, Pánu Ježíši Kristu. Jemu buď chvála za to co udělal v mém a chce udělat i v tvém životě.

Jaroslav Sedláček je člen FGBMFI v Třeboni, kde vedle studia pomáhá také formovat místní společenství křesťanů.

Mezi Motilony

Bruce Olson, Kolumbie

Prudká bolest mi projela stehnem. Zasažený šípem obávaných Motilonů jsem klesl na zem uprostřed džungle. Moji společníci prchli do bezpečí. Ve chvílích čekání na to, až mě najdou a zabijí, mi procházely hlavou úsměšky z nedávné doby: „Musíš být blázen, jestli se chceš dostat k Motilonům. Ještě nikdo odtamtud neodešel živý!“

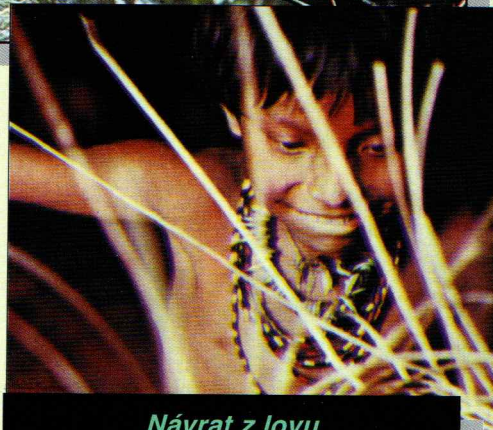

Jako dítě jsem chodil s rodiči do veliké katedrály, a když tam varhany hřměly ve velikých hymnách reformace, až se třásly svícny, byl jsem si jistý, že se Bůh musí procházet po střeše. Jednou, to mi bylo čtrnáct, jsem do ticha katedrály upustil na zem veliký zpěvník. Ozvalo se hlasité plesnutí. Čekal jsem, že Bůh sestoupí dolů a zahubí mě.

Krátce poté jsem v Bibli objevil cosi hlubokého, co úplně změnilo můj pohled na to, jaký je Bůh – že Ježíš nepřišel, aby lidi odsoudil, ale naopak, aby jim pomohl. Následně jsem se tedy, jako mladíček, k Ježíši obrátil a našel tak smíření s nebeským Otcem. Od té doby mě provází jeho pokoj. V patnácti už jsem věděl, že Bůh má pro můj život konkrétní plán. Stejně jako roste časem přátelství

mezi dvěma blízkými lidmi, jsme si ve vztahu s Ježíšem stále bližší. Má víra a vztah k němu se buduje přítomností Ducha Svatého a čtením Božího slova. Začneme rozumět jeho soucitu s lidmi a jsme mu víc a víc podobní. Učíme se poslouchat, když Bůh mluví k našemu srdci – Bůh nás vede k určitým úkolům.

Měl jsem v úmyslu pokračovat po střední škole ve studiu a věnovat se výzkumu písemných památek Blízkého východu. V srdci jsem ale cítil povolání jít někam, kde ještě nebylo zvěstováno evangelium. Snažil jsem se to Bohu nějak rozmluvit. Řekl jsem mu, že při takové cestě může jít

Návrat z lovu

i o život – je to nebezpečné! Nepokládal jsem se za žádného dobrodruha. Boží Duch mi přesto stále ukazoval na oblast Venezuely a Kolumbie. Začal jsem číst knihy o historii národů, které tam žijí, jejich literaturu, a zjistil jsem, že jejich spisovatelé jsou mi velmi blízcí.

V sedmnácti jsem kontaktoval několik misijních organizací. Všude mi řekli, abych dokončil universitu a šel do biblické školy, že mě pak pošlou na speciální výcvik. Naštěstí jsem měl podporu vedoucích své církve, kteří stáli za mnou a modlili se za mě. V necelých devatenácti jsem si za peníze z letní brigády koupil letenku a odletěl do Venezuely.

Se sedmdesáti dolary v kapse jsem vystoupil z letadla v cizí zemi, jejíž jazyk jsem neuměl a kde jsem nikoho neznal. Bůh nás vede krok po kroku, i když někdy nechápeme, jaký je význam toho dalšího kroku. Chodit s Ježíšem je věc víry a důvěry. Je zajímavé a často i vzrušující se později ohlédnout zpět a vidět, jak se části mozaiky skládají dohromady, aby nakonec dávaly smysl a utvořily obraz.

Ze střední školy jsem znal latinu, řečtinu, hebrejštinu a sanskrit; když jsem tedy potkal katolického kněze, domluvil jsem se s ním pomocí latiny a on mě poslal do hotelu, kde jsem zůstal přes noc. Potom jsem potkal studenty, kteří se chtěli povcičit v angličtině a pozvali mě k sobě na kolej. Nějaký čas jsem tam dokonce pracoval jako učitel angličtiny. Bylo jasné, že se musím naučit místní jazyk a tak jsem začal studovat na universitě v Caracasu, kde jsem svá studia i dokončil. Později, když v zemi začaly sflit protiamerické nálady a mnoho přistěhovalců z USA se muselo vystěhovat, jsem byl považován za místního obyvatele, protože jsem mluvil jejich řečí a vystudoval jsem tady. Jeden z mých přátel se dokonce stal prezidentem země a druhý ministrem zdravotnictví.

Ke konci svých studií jsem poprvé slyšel o indiánech kmene Motilonů. Při pouhé zmínce o nich Bůh promluvil zřetelně k mému srdci: „Přivedl jsem tě, abys jim sloužil.“ V knihách jsem se dočetl, že jsou to velmi nepřátelští lidé, válečníci, jeden z nejobávanějších kmenů té oblasti. Znovu jsem se to snažil Bohu rozmluvit a přesvědčit ho, že to není logické a že pro mě má určité nějaký

rozumější – a bezpečnější plán. Bůh měl se mnou během těchto zápasů trpělivost. Nakonec jsem věděl, že k Motilonům půjdu.

Svou první noc v džungli jsem prožil v obavách. Cítil jsem však, že Ježíš je tam se mnou. První kontakt s indiány ve mě vzbudil hrůzu. Přesto mě nezabili, jak se dalo čekat. Odesli mě zraněného do jejich vesnice. Smysl jejich tonální řeči mi po měsíce zůstával skrytý. Chodil jsem mezi nimi a pozoroval jsem, jak muži vyrábějí své šípky, jak jejich ženy tkají látku na oděvy.

Za čas se moje šaty a boty obnosily, a tak jsem se jim svým novým oblečením více podobal. Zaznamenával jsem si jejich slova, výrazy, věty. Snažil jsem se je vyslovovat a přitom jsem je pozoroval jak se na to tváří. Časem jsem byl schopen jednoduchého rozhovoru a byly mi svěřovány různé úkoly. Ačkoli mě už přijali mezi sebe, zakoušel jsem osamělost a nespokojenost, protože jsem s nimi nemohl sdílet zprávu, kvůli které jsem přišel.

Jako misionář jsem se ptal sám sebe: „Jak a co mohu těmto lidem kázat?“ Způsob jejich života neměl nic společného se sexuální nevázaností, jak mi někteří tvrdili. Jejich společenství naopak fungovalo jako živý a uspořádaný organismus. Nebyly tu žádné generační rozpory, či problémy s drogami. Hledal jsem něco, nějaký veliký hřích, který by volal po Božím odpuštění. Místo toho jsem našel lidi se smyslem pro čest a Boží charakter, se sociálním citem, kteří žili v rovnováze s přírodou. Odlišnost jejich životního stylu byla čistě jen v rozdílné kultuře, která se nezdála být

v protikladu ke křesťanství. Znal jsem Ježíšovu lásku k těmto lidem a věděl jsem, že mě sem poslal, abych jim přinesl dobrou zprávu evangelia.

Pátého roku jsem přišel na to, jak se s nimi mohu sdílet o Ježíši. Motiloni byli tehdy hluboce zarmoucení, protože zemřel jejich náčelník. Křičeli k obzoru, protože považovali obzor za místo, kde přebývá Bůh. Život je v jejich kultuře připodobněný k cestě džunglí – člověk se snaží dostat k horizontu, kde přebývá Bůh.

Věří, že s Bohem kdysi žili a že je zlý duch obelstil, aby opustili Boží zemi. Tam jsem našel místo, kde jsem jim mohl sdílet podstatu evangelia – že Bůh, vtělený v Ježíši, prolil svou krev za naše sobectví, a tak nás znovu přivedl k Otci. Mohl jsem je ubezpečit, že se s ním za obzorem znovu spojíme, protože Ježíš vstal z mrtvých. Když jsem se s nimi podělil o tuto zprávu, rozhostil se mezi indiány pokoj. Neopustili své společné příbytky, nezměnili své oblékání, ani architekturu. Dokonce se ani nenaučili zpívat písničky v západním stylu. Namísto toho složili vlastní oslavné písně o Kristově vzkříšení.

Když jsem začal překládat Nový Zákon do řeči Motilonů, narazil jsem na tak důležité výrazy, jako je veřejné vyznávání, křest, či večere Páně. Stalo se pro ně velmi důležitým být pokřtěn na znamení, že jsou jejich hříchy pohřbeny a že povstávají k novému životu. Při večeri Páně pijeme šťávu z malých, drobných plodů červené barvy. Uvařená chutná sladce, oni se však rozhodli pít ji syrovou, na památku Kristova utrpení a bolesti. Chléb je upečen z mouky

umleté z kořene stromu a je pro ně důležitým znamením, které představuje Kristovo tělo zraněné pro jejich uzdravení.

Za čas jsem objevil další obrazy z jejich kultury, kterými jsem jim mohl evangelium ještě víc přiblížit. Jedním z nich byla legenda o válečnickovi, který se proměnil v mravence, žil s mravenci a učil je stavět stejné příbytky, v jakých žijí Motiloni, pouze zmenšené do mravenčí velikosti. Užil jsem příkladů z jejich vlastní kultury, abych jim vysvětlil, jak byla vyлита Ježíšova krev za naše oklamání (jejich slovo pro hřích). Oni tomu porozuměli.

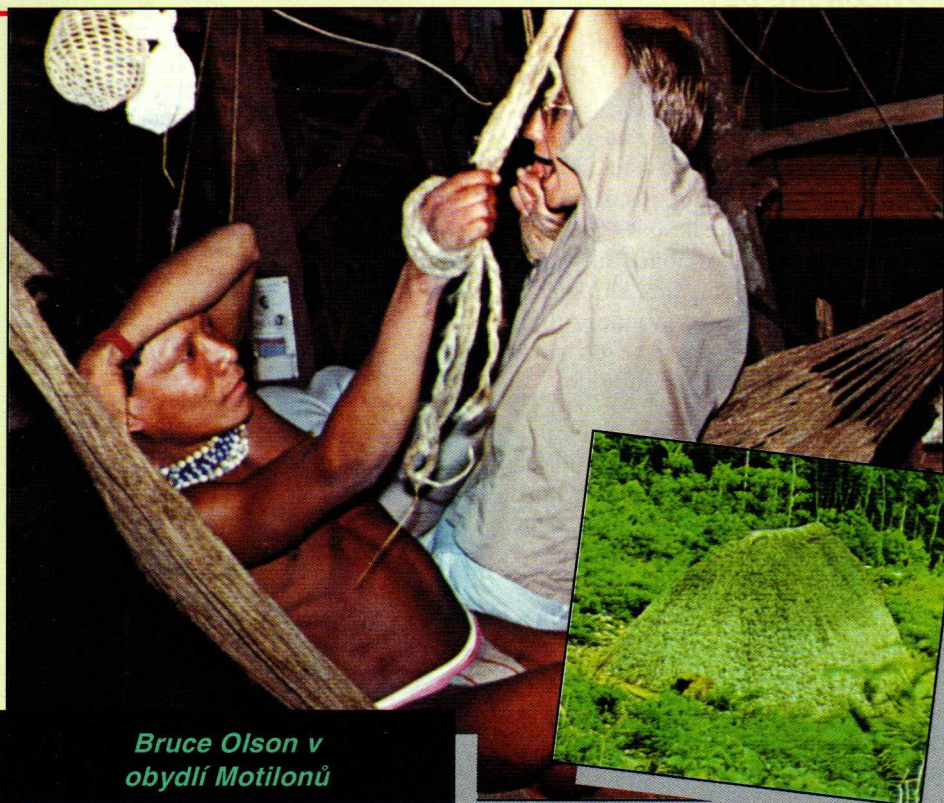
V jejich kultuře existuje pověst, že Bůh hovoří skrze banánovník. Když vítr prochází banánovým hájem, rozehvívá listy banánovníků a jejich šum se slévá v proroctví. Listy banánovníku mi připoměly stránky knihy. Vzal jsem svůj Nový Zákon a řekl: „Toto je Boží banánovník, který říká, že Ježíš je vzkříšený ze smrti.“ Oni přijali, co jsem řekl, a uvěřili v Ježíše.

Tehdy bylo zvykem nechávat sirotky v džungli, aby tam zahynuli. Nyní se však rozhodli, že stejně jako Bůh adoptoval je do boží rodiny, oni přijmou sirotky mezi sebe.

Jinou zvyklostí bylo, že během stěhování zanechávali staré lidi na cestě, aby nebyli ostatním přítěží. Teď

*Návrat
z lovu*

*Bruce Olson v
obydlí Motilonů*

však objevili, že do starých lidí vložil Bůh moudrost a zkušenosti, které mají velkou cenu.

Dříve se odmítali dělit o jídlo s rodinou, ve které byl někdo nemocný. Dnes říkají, že si Ježíš přeje, abychom pečovali jeden o druhého. To jsou vše skutky křesťanské lásky, nikdo je však těmto lidem nemusel vnučovat. Změnu způsobilo to, že zakusili Kristovo odpuštění a prožili pokoj s Bohem. Jejich společenství je teď silnější a drží víc pohromadě.

Pro lidi žijící v džungli je každý den součástí bohoslužby. To je možná to, co chybí našemu západnímu životnímu stylu. Měli bychom pochopit, že matka, která pečuje o své dítě, nebo

muž, který pracuje, aby uživil svou rodinu, či student, který poctivě studuje – ti všichni tím vlastně uctívají Boha.

Po osmi letech života s těmito lidmi jsem se od nich naučil další důležitou věc. Ababaderah, jeden mladý muž, tehdy spadl ze stromu. Pomáhal jsem ho nést do nemocnice. Cesta džunglí trvala 12 dní. Rentgen ukázal, že má zraněnou páteř a lékaři mu dali sádrový krunýř. Společně jsme se za Ababaderaha modlili, a protože jsem neměl víru na jeho uzdravení, požádal jsem jednoho z Motilonů, aby se pomodlil on.

Za několik dní jsem byl zpět v nemocnici a viděl Ababaderaha, jak si

vykračuje po chodbě bez sádrového krunýře i bez nafukovacího límce, který mu lékaři dali na krk. Nadšeně jsem začal vykřikovat něco o zázraku, že jsou jeho záda uzdravená. Muži, kteří tam byli se mnou, však nebyli nadšeni z žádného zázraku. Chválili Boha za to, že se Ababaderah vrací zpátky ke svým lidem, tam, kam patří, a že jejich společenství bude znovu kompletní. Mnoho jsem se od nich naučil o opravdových hodnotách.

Od té doby se stala spousta úžasných věcí. Nový život v Ježíši způsobil, že tam, kde dřív byla mezi Motilony a jinými kmeny nenávisť, jsou dnes mosty bratrské lásky. Jejich vnitřní proměna způsobila u Motilonů největší ekonomický růst mezi skupinami, které žijí tímto způsobem života. Od nesmělého vstupu do škol před mnoha lety vystudovaly na vysokých školách stovky studentů a mnozí z nich se vrátili zpět, aby přinesli evangelium i ostatním kmenům v džungli.

REDAKTOR HLASU: Tento článek je částí rozhovoru s Bruce Olsonem. Bruce pracuje na překladu Nového Zákona do řeči Motilonů a na rozvoji její psané podoby. Jako první začal překládat Nový Zákon do 16 kmenových jazyků. S pomocí počítačové techniky a rodilých mluvčích potrvá práce na dvacet let pouze čtvrtinu tohoto času.

Bruce žije mezi Motilony 33 let. Během těch let zakusil nemoci, osamělost, bolest. V roce 1988 jej zajali komunističtí partyzáni a fyzicky i psychicky jej mučili. Je přesvědčen, že jej Bůh povolal, aby s Motilony zůstal. Poutavý příběh svého života popsal v knize „Bruchko“.

Tuto napínavou knihu o založení FGBMFI můžete získat od vaší místní skupiny FGBMFI.

Informace

Brno

RNDr. Vladimír Šedivý
Štolcova 31,
612 00 Brno
Tel 05/532195

Bratislava
tel. 07/335164

Plzeň

Václav Prokopec
Bděňves 22,
330 32 p. Koželupy

Partyzánské
ul. Februárová 651/7
958 01 Partyzánské

Praha

FGBMFI
Box 9, 155 04 Praha 54
tel. 02/5610907

Ostrava
Pavel Rončka
Jana Maluchy 33,
708 00 Ostrava Poruba

Třeboň

Ing. Karel Lívanský, CSc.
Táboritská 1102, 379 01 Třeboň

Milý čtenáři, možná jste si při čtení svědectví v tomto čísle časopisu Hlas položil otázku, zda také můžete osobně poznat Boha a mít v srdci pokoj. Chcete-li poznat Boha, který je Duch, musí se narodit znovu Váš duch. Tak to řekl Ježíš. A co je k tomu třeba?

1. Přiznat Bohu, že jste žil sobecky, a tím, že jste Ho nectil jako Pána svého života, jste hřešil a jste od něho oddělen. „Nebot' všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ Římanům 3,23

2. Činit pokání — to znamená obrátit se k Bohu a poprosit ho za odpuštění všech minulých hříchů a aby Vám pomohl žít tak, jak On žádá. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“ Lukáš 13,3

3. Uvěřit, že Ježíš je Syn Boží, jenž svou smrtí na kříži vzal Vaše hříchy na sebe, abyste Vy mohl získat Boží odpuštění. „Nebot' tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3,16

4. Vyznat Bohu, že nyní přijímáte Ježíše za svého Spasitele a Pána Vašeho života. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ Řím. 10,9

Pokud jste vše dobře zvážil a zopakoval si uvedené citáty a chcete učinit ten významný krok, modlete se tedy nahlas následující modlitbu: „Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a zasluhuji smrt. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spasitel a Pán mého života a děkuji ti za dar věčného života. Důvěřuji ti, že mi pomůžeš žít tak, jak si přeješ.“

Nepovažujte pocity za důkaz toho, že Vás Bůh přijal. Pocity se mění, ale Váš vztah k Bohu se zakládá na jeho zaslíbeních (Řím. 10,13). Nestyďte se o vašem vztahu s Ježíšem vyprávět druhým (Mat. 10,32). Každý den si udělejte čas na modlitbu a čtení Bible (1. Petrova 2,2, Žalm 37,4, Řím. 8,14).

Až učiníte toto rozhodnutí ze všech rozhodnutí největší, prosíme, dejte nám o něm zprávu, abychom Vám mohli poslat další informace. Vyplňte a pošlete nám přiložený kupon.

**MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH PLNĚ
EVANGELIUM (FGBMFI)
je internacionální společnost
křesťanských podnikatelů,
jejímž záměrem je:**

1. Volat lidi k Bohu a do církve, dosvědčovat Boží moc a přítomnost v dnešním světě prostřednictvím zvěstí plného evangelia.

2. Pod praporem osobních zkušeností s Ježíšem Kristem umožňovat setkávání křesťanů na různých místech, posilovat je, aby se mohli vracet do svých sborů občerstvení a obnovení. FGBMFI není církev ani sekta. Nemá kněze ani pastory, nezakládá církev.

3. Napomáhat větší jednotě mezi křesťany.

HLAS

č. 954

Toto české vydání je jedna ze 26 cizojazyčných verzí časopisu HLAS, který vydává FGBMFI International Office-European Region: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie, tel. (016)207944, telefax (016)207931. České vydání vychází šestkrát ročně.

redaktor: Blair Scott, **asistent:** Donato Anzalone, **výtvarný redaktor:** Paul Goodwin, **úprava:** CONVERTEX

**MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH
PLNĚ EVANGELIUM**

Česká adresa: viz str. 18

Mezinárodní adresa: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie

Informuji vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožurku „Jak dál po přijetí Krista“.

Pošlete mi, prosím, informace o FGBMFI.

Pošlete mi, prosím, podrobnosti o členství ve FGBMFI.

Jméno a adresa (prosíme zřetelným hůlkovým písmem):

HLAS Č.954

TOTO ČÍSLO

JEN TAK ZMIZET

Když se Stephen Read dostal do situace, která byla nesnesitelná, udělal to, na co by většina z nás jen pomyslela. Sbalil se a zmizel. Když se z povinností a nároků na nás stane břemeno, které nemůžeme unést, když žijeme s pocity viny, strachu a beznaděle, někdy stačí málo, aby pohár přetekl. Útěk se může zdát jako jediné řešení. Na rozdíl od filmových uprchlíků na tropických ostrovech však zjišťujeme, že jsme stále stejní a že utíkáme i se svými vinami a zmatky. Někomu chybí odvaha k tomu, aby skutečně opustil domov a zaměstnání. Utíká před skutečností do své fantazie, aby si ulehčil břemeno, které vláčí. Claude Jalbert objevil lepší způsob, jak se vyrovnat s každodenním stresem a zápas. Existuje něco lepšího, než útěk...

**Mezinárodní sdružení
podnikatelů zvěstujících
plné evangelium**

*Máte-li zájem o další informace,
kontaktujte prosím:*

- Teď už to vím
- Naprostá změna
- Pokoj a vyrovnanost
- Mezi Motilony

Nenechte tento časopis ležet ladem... Předejte ho přátelům.